

LEGIE

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

František
KOTLETA

NA KONCI
VESMÍRU

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

LEGIE

**NA KONCI
VESMÍRU**

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

LEGIE

**NA KONCI
VESMÍRU**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2023

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2023

Cover art © Jiří „Arbe“ Miňovský, 2023

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0142-8 (print)

ISBN 978-80-278-1355-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1356-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1357-5 (pdf)

*Památce generála Luigiho Guiseppe Picciona,
velitele československých legií v Itálii a v roce
1919 velitele československých vojsk v Itálii,
během války s maďarskými bolševiky.*

V jedné předaleké galaxii...

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotал, ale jemu se podařilo aspoň získat starou

nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, mimozemšťankou Agou, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, smrdutou parodií na psa Fifinkou a polskou profesorkou Dankou Krasiński. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám. Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky dokázali překvapit.

Konec

Kovový pach v suchém, horkém vzduchu, a nad tím vším jako výbuch řev: „Danko! Danko!“

Snážil jsem se ho nevnímat, protože kdybych si naplno připustil, proč se tou místností rozléhá, hrůza, kterou jsem už tak cítil, by mě ochromila. A ochromení jsem si dovolit nemohl. Musel jsem pokračovat.

Musel.

„Danko, ne!“

Možná to celé bylo tak strašné proto, jak nové to bylo. Kvůli tomu, jak vypadali, jak se chovali, ale hlavně – protože jsme jim nerozuměli. I na enlily s jejich krutostí a skarem jsem mohl rvát, a přestože jsme nejeli na stejné vlně, hned pochopili, jak moc je nenávidím. Tihle vypadali, že pokud tomu rozumí, je jim to jedno. Nejenom to, co si myslíme, ale i to, že vůbec myslíme.

„Danko, prosím!“

Zatnul jsem zuby.

Pusu jsem měl plnou krve, ale neodvažoval jsem se ji vyplivnout a nedokázal ji spolknout. Už tak byl každý nádech vzduchu cítit krví,

mou, Gerasimovou a stovek dalších, kteří se tu před námi vsákli do zdí. Kdybych nevěděl, že nás vidí, myslel bych si, že jsme pro ně neviditelní, skrytí v části spektra, kterou nedokážou vnímat. Jen stíny zachycené koutkem oka, v nichž nerozeznají nic, natož inteligentní bytosti. Na inteligenci jim ale nezáleželo. Jenom na bolesti.

I když nám ti, kteří s námi v místnosti zůstali, nerozuměli, Gerasim se snažil. Ječel na ně všechny možné i nemožné nadávky a část z nich nedokázal biočip přeložit ani mně. Hlas skoro ztratil už před chvílí, když se profesorčina víčka naposledy zachvěla, ale ochraptěle pokračoval, jako by jeho zoufalství nemělo konec. Jediné slovo, které se tou místností rozlehlo po každé, i když mu selhávaly hlasivky a dusil se vlastní krví, bylo...

„Danko!“

Snažil jsem se nedívat na profesorčino chladnoucí tělo a soustředil se jen na svá pouta. Ti dva, kteří tu byli s námi, se zatím otočili ke Gerasimovi. Oči se mu na okamžik doširoka otevřely – pochopením a hrůzou –, ale pak, jako by se mu nemohlo stát nic horšího, než už se stalo, záchvěv strachu zmizel a zůstala jen zuřivost.

Nadával tak, až mu od zkrvavených rtů odletovaly dlouhé provazce slin, jako zvíře s vyceněnými zuby, které nevnímá bolest a necítí už strach.

Nepodíval jsem se, do čeho řízli jako první, a pokračoval jsem v tom, na co jsem se soustředil od začátku, i ve chvíli, kdy na mě Rus řval: „Udělej něco, sakra! Udělej něco!“ A já dělal, jenom to trvalo dlouho, profesorka mezitím vydechla naposledy a Gerasim už jen sípal, že jsem ji nechal umřít, a měl pravdu, ale já i tak pokračoval.

Nemohl jsem přestat. I kdyby zabili Gerasima, nemohl jsem, protože pak by byl konec, nejen pro mě, ale pro všechny ostatní, pro celou mou posádku. A já si nesměl dovolit pochybovat o tom, že někdo z nich přežil.

Zápěstí jsem měl rozedřené na kost, krev mi stékala po prstech. Snažil jsem se, aby nekapala na zem, a současně jsem byl rád, že je jí tolik, protože zkrvavené cáry kůže začaly konečně prokluzovat okem pout. Rozkousal jsem si rty, abych nekřičel nahlas, a modlil se, aby zubožená ruka dokázala dostatečně pevně stisknout, aby si mě nikdo nevšímal, aby strážný přišel blíž, až budu připravený ho zabít. Doufal jsem, že se bojový čip aktivuje i tady – že v tomhle neznámém světě na konci vesmíru není nic, co by moje schopnosti zablokovalo, protože jakmile si uvolním ruku a dostanu se dost blízko, zabiju tu všechny.

Všechny.

Možná by mi k tomu stačila i drásavá nenávisť, kterou jsem cítil hluboko pod urputnou snahou dostat se z pout, ale přesto jsem se modlil, protože proti tak hroznému nepříteli jsem ještě nestál. Báľ jsem se. Báľi jsme se jich všichni. Báľi by se jich i enlilové.

Jich.

Nás.

Gerasim už jen chraptěl a zmítal se v poutech, zatímco mu čepel nože vklouzla do obnaženého bicepsu, hladce jako do másla. I on krvácel, jak se snažil vytrhnout, ale nedělal to dost systematicky, nečekal na vhodnou chvíli, nesoustředil všechno na to, aby strhl kůži ze správného místa a dokázal rukou aspoň trochu pootočit.

Čvachtavý zvuk, který zubožená levačka vydala, když konečně proklouzla okem pout, se mi zdál hlasitější než všechny okolní zvuky a na okamžik jsem měl strašný pocit, že ho zaslechli i ostatní. Zadržel jsem dech a skoro cítil, jak mi srdce naráží do žeber ve zběsilé snaze dostat se ven, pryč z té místnosti plné pachu krve a moči. Ale musel jsem zůstat.

Bytost se ke mně otočila, jako by v tichu rušeném jen Gerasimovým lapáním po dechu moje myšlenky zaslechla. Přimhouřila oči a zvolna došla ke mně. Zastavila se jen tak daleko, abych na ni nedosáhl, a chřípí znetvořeného nosu se jí

roztáhlo, jako by do sebe nasávala ostrý pach mého potu.

Kap.

Kap.

Kap.

Pohledem pomalu sklouzla k zemi, po které se začínaly rozbíhat kapky krve. Pak oči znovu zvedla ke mně. Poprvé jsme se na sebe opravdu podívali.

Věděl jsem, že něco ve mně na téhle planetě prasklo, a bál jsem se myslet na to, jestli to ještě někdy sroste. Bohdan, Vodička, Jednotykadlák, to všechno bylo strašné, ale ne tak strašné jako tohle. Pak jsem udělal krok, který strážný nečekal, a vší silou jsem se mu zakousl do krku.

Bojový čip se aktivoval a všechno kolem se ponořilo do temnoty.

Ta temnota byla cítit krví a já skrz ni tančil petragun.

Začátek

„Začínám mít pocit, že ve vesmíru platí ‚žádné zprávy, dobré zprávy‘,“ prohlásil jsem, když jsem si sedal do kapitánského křesla.

„Ve vesmíru ne, jen na palubě téhle lodi,“ opravila mě Aga. „Nebo spíš na palubě každé lodi, na které jsi ty.“

Nehádal jsem se s ní. Od chvíle, kdy se přidala ke mně, se jí na paty přilepilo mnohem víc smůly než za předchozích...

... kolik vlastně let?

Zarazilo mě, že nevím, jak je Aga stará – ani Gerasim se jí na to nikdy nezeptal, buď z respektu, nebo proto, že u něj věk nehrál roli –, a vzápětí i fakt, že netuším, jestli stárí počítá na roky, a že i kdyby mi to řekla, nebyl bych si jistý, jestli je to na chanu moc, nebo naopak málo.

Uvědomil jsem si, jak zásadně se od invaze změnilo to, co jsem považoval za důležité. Teď mi stačilo, že jsme pohromadě a že se jeden na druhého můžeme spolehnout, a všechno ostatní jsem nechával za sebou v nekonečné černi vesmíru.

Mrkl jsem na svou dvou a půl metrovou ženu. „Znamená to, že by ses beze mě nudila?“

Ještěrka se mi místo odpovědi natáhla přes rameno, aby pustila záznam, kvůli kterému jsme se na můstku sešli. Na obrazovce před námi se v narudlém světle objevil Apulunašův – z nedostatku lepších slov – obličej. Prohlásit o někom, kdo vypadá jako obrovský pavouk s hlavičkou posetou černými chlupy, které by mu mohla i teta Boženka z Polanky závidět, že působí ztrhaně, možná vyžadovalo větší schopnost číst v mimozemských tvářích, než jakou jsem byl nadán. Moje podezření ale potvrdila i profesorka, a to se s Apulunašem nikdy nesetkala.

„Opravdu se muselo něco stát,“ řekla znepokojeně. „Vypadá hrozně.“

Gerasim se naklonil k obrazovce, chvíli rutaše pozoroval a potom mi pohledem nenápadně naznačil, že se mu zdá stejně hrozný, jako když se s námi před pár lety loučil s tím, že Akademie považuje dluh za záchranu jeho života za splacený. Já jen doufal, že si to po všem, co jsme za poslední měsíce ve vesmíru natropili, nerozmyslela a nerozhodla se, že chce zpátky, co nám nechala, a navrch i naši pětici vycpanou v muzeu. Fifinku jsem nepočítal, na tu by se nikdo soudný dívat nechtěl. I já se snažil předstírat, že se z koutku můstku, kde jí Amanda navzdory

mému zakazu vyrobila pelech ze staré Gerasimovy bundy, neline zápach připomínající kim-či, které někdo vyzvracel zpátky do sklenice.

„Je to tou bundou?“ zeptal jsem se Rusa, když jsme pelech zaznamenali poprvé, v naději, že pokud se zbavíme toho, pach brzy vyvane.

„No dovol,“ ohradil se Gerasim. „Moje bunda je to jediné, co je na tom zvířeti sexy.“

S tím jsem nemohl nesouhlasit. Jak mohl tak malý pes zamořit polovinu Kraksny, mi dávalo ještě menší smysl než to, že se Rusovi povedlo okouzlit Danku Krasiňski. Amanda se sice chovala, jako by Fifinka konkurovala Chanelu N°5, ale my ostatní jsme na rozdíl od ní nevyrostli mezi opicemi, takže jsem se jen stěží soustředil na obrazovku.

Apulunaš zíral pár sekund do kamery, nebo jsem si tak aspoň vyložil jeho nehybnost, a teprve ve chvíli, kdy už jsem začínal být nervózní, se můstkem rozlehl jeho hlas: „Zdravím vás, kapitáne Moravče.“

Připomněl jsem si, že jde jen o nahrávku, a pozdrav neopětoval, přestože se rutaš odmlčel, jako by počítal s mojí odpovědí. Profesorku a Amandu už jsme dávno seznámili s celou rutašskou eskapádou, takže i ony Apulunaše pozorovaly se směsí zvědavosti a znepokojení.

„Myslel jsem, že už se nikdy neuvidíme,“ pokračoval Apulunaš, „ale nastal čas, kdy jsem nucen požádat vás o oplacení laskavosti.“

„Oplacení laskavosti?“ zopakoval Gerasim. „Zachránili jsme mu život.“

„A on ho zachránil nám,“ připomněl jsem.

„Potom, co jsme ho zachránili my jemu. Žádné pokračování příště už se konat nemělo.“

I já situaci považoval za uzavřenou. Ve víru posledních událostí a potom, co nám odmítli pomoci v boji proti Společenství, se rutašové, ve vší úctě ke znalostem i technologiím, které jsme díky nim získali, přesunuli na okraj mého zájmu. Samotná skutečnost, že nás Apulunaš kontaktoval, mě znervóznila. Natož slova, která použil.

„Součástí této zprávy jsou koordináty planety známé našemu druhu jako K 25517,“ pokračoval rutaš. „A neznámé všem ostatním druhům.“

Gerasim hvízdal.

Znovu nastalo ticho, jako by Apulunaš chtěl, abychom si naplno uvědomili, co to znamená, nebo jako by si ani on sám nebyl jistý, jak pokračovat. „Jedná se o planetu, jak my říkáme, na konci vesmíru. I proto se stala sídlem jedné z našich vědeckých stanic, se... specifickým úkolem, za jehož plnění zodpovídám já. Mně se

také má stanice kvartálně hlásit s výsledky své činnosti, ale tentokrát...”

„Nechte mě hádat,“ vložil se do toho znovu Gerasim.

„... se nikdo neozval.“

„Ta da da dám,“ zaburácel Rus.

„Gerasime,“ oslovila ho profesorka jemně.

Aby odolal dalšímu pokušení, zakryl si poručík ústa dlaní.

„Pochopte, že se jedná o tým pečlivě vybraných, spolehlivých, mnou osobně pověřených odborníků. Jejich střídání je plánováno až za dva oběhy kolem místního slunce, do té doby nemají ani možnost planetu opustit.“ Apulunaš se pohnul způsobem, který by se u člověka podobal bezradnému zavrtění hlavou. „Pokud se něco stalo, stalo se to navíc v tu nejméně vhodnou chvíli. Celý vesmír se začal otrásat, což víte lépe než kdo jiný, a přestože se rutašové do enlilské války nezapojují, i u nás... dochází v posledních obězích k významným změnám. Naše společnost se názorově rozštěpila zcela bezprecedentním způsobem a já nejsem v postavení, kdy bych si mohl dovolit dělat chyby a dostával možnost je odčinit.“

Amanda se naklonila k obrazovce. „To zní vážně.“

„Není dokonalým tajemstvím, že jsem to byl já, kdo se postaral o váš bezpečný odlet, a část

Akademie se to nyní pokouší použít proti mně. Kdyby se jí to povedlo...”

Apulunaš byl očividně nervózní, já se mu ale v tom ohledu mohl rovnat. Ve chvíli, kdy jsme dosáhli dosud nevídaného úspěchu a potřebovali jsme se soustředit na Legii, se ozval rutaš, bez něhož bychom nic nedokázali, aby nám to nepokrytě připomněl. Nemusel ani pokračovat, aby mi bylo jasné, proč se s námi spojil – *lette na konec vesmíru, zkontrolujte, že je moje stanice v pořádku, a pokud není, zjistěte proč. A že v pořádku není určitě, to bylo jasné všem včetně Apulunaše samotného.*

„Ne,“ procedila Aga skrze zuby, „další klobouk už ne.“

„Tohle je horší než zakázka od Aštara,“ usoudil Gerasim. „Za tu jsme aspoň dostali zaplacené.“

„Technicky vzato ne,“ připomněl jsem naši neslavnou misi, jednu z mnoha, které začaly jednoduchým plánem a jen náhodou neskončily katastrofou, aspoň tedy pro nás.

Na rozdíl od spolupráce s huntou, která nakonec katastrofou skončila. Slíbili jsme, že se mu ozveme a splatíme dluh, na což jsme momentálně neměli ani čas, ani kapitál. „Jen jsme si z té nevenské lodi pár věcí odnesli.“

„A použili je v boji proti Společenství,“ dodala Danka.

Úkosem jsme se na sebe s Gerasimem podívali. No ano, část z toho ano, ale...

Amanda se po mně ohlédla. „Já bych se na rutašskou základnu podívat chtěla, kapitáne. Se vším, co o jejich technologiích vím, by nás to mohlo zase o kousek posunout.“

„A posouvat se kousek po kousku, to jsme celí my,“ neodpustil si Gerasim.

Teprve když jsem se podíval, co na to Aga, jsem si uvědomil, že nahrávku nikdo nezastavil a Apulunaš mluví dál. Profesorka ho poslouchala, takže jsem se nebál, že by nás neupozornila, kdyby se dostal k...

„... proto potřebuji, abyste se na K 25517 vydali a zkontrolovali můj tým. A to, že je... základna v pořádku.“ Apulunaš zkroutil pavoučí tvář. „Kdysi jste požádali o pomoc vy mě, tentokrát žádám o pomoc já vás. Závisí na tom nejenom moje postavení, ale i křehká rovnováha Akademie. A také... bezpečnost týmu na K 25517. Po všem, co se proslýchá o vašich činech, jsem si jistý, že to pro vás není málo. Tato zpráva obsahuje koordináty K 25517. Pokud nám svou pomoc poskytnete, stačí, když soubor otevřete, v opačném případě jej prosím smažte. Budu čekat, až se ozve, součástí zprávy je i způsob, jak se se mnou spojit.“

Záznam se zastavil a po chvíli obrazovka potměněla. Amanda se předklonila a se zaujetím poklepávala ukazováčky na palubní desku, jako by čekala, co bude následovat, i když bylo jasné, že nic. „Měli bychom mu pomoci.“

Gerasim nasál spodní ret. „Jenže na seznamu těch, jimž bychom měli pomoci, je před Apulunašem i pár miliard lidí.“

Amanda se na mě tázavě podívala. „Pro které zrovna teď nic udělat nemůžeme.“

„Pro ně přece děláme všechno,“ namítl poručík. Ano, sice jsme si teď chtěli užít aspoň chvíli zaslouženého volna, ale asi ani jeden z nás si ji nepředstavoval na konci vesmíru. „Po tom, co se stalo na Ereškigalu, nepoletíme kdovíkam, jen abychom splatili dluh, který ve skutečnosti nikdy nevznikl.“

„Rutašové ale představují mocnou sílu,“ připomněla profesorka.

„Neutrální sílu,“ kontroval Gerasim, i když rozhodnost svého prohlášení zjemnil úsměvem, aby si Danká nemyslela, že se s ní chce hádat. „Jasně nám dali najevo, že se Společenství nepostaví.“

„Tehdy,“ zamumlal jsem.

Pohledy všech krom Fifinky, která prováděla zevrubnou kontrolu svých genitálií, se obrátily ke mně. Nechtěl jsem tím říct, že souhlasím

s Amandou. Jen abychom vzali v úvahu všechno – stačilo vzpomenout si, jací jsme byli my, když jsme se s Apulunašem poznali, a jací jsme dnes. To, že rutašové do války nezasahovali, neznamenal, že do ní zasáhnout nemohli, a mít Apulunaše a Akademii jako své spojence bylo mnohem lepší než odmítnout jim pomoc a pak se divit, že oni už nikdy nepomohou nám. Protože nakonec šlo většinou o to, že vás podržel ten, koho jste vy sami nenechali padnout, a naopak.

„A teď znovu,“ ohradil se Gerasim. „Doslova řekl ,přestože se rutašové do enlilské války nezapojují.“

Promnul jsem si bradu. „Taky ale řekl, že se i mezi rutaši věci mění.“

„Jenže to neznělo, jako že k lepšímu,“ poznamenala Aga.

„K lepšímu pro současné rutašské vedení nemusí znamenat i k lepšímu pro nás. Možná že pokud se vesmír otřese dost, i rutašové pochopí, že enlilská válka je ve skutečnosti válkou všech. A i kdyby nám další pomoc odmítli... na té základně by mohla být technologie využitelná proti Společenství.“

„Takové je přece plná Kraksna,“ namítl Gerasim.

„Já mám rutašské znalosti,“ podotkla Amanda. „Vím, že je toho ještě spousta k objevení.

A něco z toho by určitě stálo i za tak dlouhou cestu.“

„Jak dlouhou?“ zeptal jsem se opatrně.

Španělka natáhla ruku nad ovládací panel a na poslední chvíli se zarazila. „Jestli se nechceme vydat na konec vesmíru, pořád můžeme předstírat, že nám žádná zpráva nepřišla...“

Bylo mi jasné, že konec vesmíru nebude za rohem. Teď, když bylo osvobození Země na dosah ruky, se mi představa každého ztraceného dne najednou zdála nesnesitelná. Ale... Když Amanda řekla, že je toho ještě spousta k objevení, okamžitě mě napadlo, že bychom to mohli využít. A jen o sekundu později, že pokud bychom to mohli využít my, mohlo by i Společenství. Cesta k rutašské základně by se pak mohla snadno změnit ve vesmírný závod mezi Spojenými státy a Sovětským svazem. Až na to, že tentokrát už nesměli vyhrát enlilové.

Prsty mě zasvrběly, a tak jsem je zatnul do dlaní.

„Zobraz ty koordináty, Amando,“ požádal jsem Španělku. „A najdi všechny uzly, které by nám mohly cestu zkrátit na...“

Daleká cesta za domovem

„... půl roku?!“ neudržel jsem se.

Naštěstí jsme byli na můstku sami, takže byla svědkem mého šoku jen Amanda. A Fifinka, pokud mezitím nechcípala a do Gerasimovy bundy nebyla zabalená jen její vytahaná kůže. Odér, který mě nepřestával štípat v nose, tomu odpovídal, přestože Amanda zarputile tvrdila, že se Fifinka naučila chodit na záchůdek. Netušil jsem, co to znamená, a bál jsem se, že to netuší ani Španělka, protože ona sama se chodit na záchůdek učila měsíce a ani dnes jsem si nebyl jistý, kdo je původcem občasných loužiček na můstku.

Amanda kývla.

Prohrábl jsem si přerostlé vlasy. „Chtěl jsem, abys našla všechny uzly...“

„Našla jsem je, kapitáne,“ přerušila mě. „Půl roku je ta nejrychlejší možná cesta. Bez uzlů by nám to trvalo celá léta. Spoustu, spoustu let.“

Půl roku tam a půl roku zpátky. Dost možná pár dní, nebo dokonce týdnů, než se povede zjistit, co se se základnou stalo. Představil jsem si další rok Společenství na Zemi – trosky už

nejenom Národního divadla, ale možná Pražského hradu, celé Prahy, celé rodné země.

Pak jsem sám sebe zarazil. Když jsme byli na Zemi, zdálo se, že je ve stavu, v jakém ji Společenství chtělo mít. Podrobená jen tak, aby to pozůstatky lidstva nenapadlo měnit. Ještě pořád bylo co jíst, co dělat, o čem snít, i když to možná byly jen bláhové sny o lepších zítřcích. Vzpomněl jsem si na planetu, jíž enlilové říkali Simaja, jednu z mnoha farem v pohraničních oblastech Společenstvím obsazeného vesmíru. Gerasim se tehdy, když jsme na ní přistáli, zeptal, jestli i Zemi čeká podobný osud – buď být brutálně vytěžena a opuštěna, nebo sloužit jako zdroj masa Společenství –, a Aga odpověděla, že je dost v ústraní, takže se snad stane jen výrobní planetou. Zdálo se, jako by se enlilové ještě nerozhodli, a tak Zemi po obsazení a vyhlazení části lidstva ponechali na okraji svého zájmu, trochu stále svou a trochu jinou. Nebezpečí jim z ní nehrozilo, takže nejsnazší možností bylo těžit z životů lidí, aspoň pokud bude v oběhu dost konzerv se separátem a Společenství nebude muset sáhnout do rezerv na povrchu.

A Batista s Fochérem se snad postarají o to, aby se lidé nebouřili, dokud nebude Legie připravena. Aby čekali, až se i oni budou moci zapojit do boje, ale aby neútočili, dokud churité,

i s naší pomocí, nezasadí Společenství dost velkou ránu.

„Nevím, jestli budeme na tak dlouho moct opustit Legii,“ uvažoval jsem nahlas, i když mi bylo jasné, že bez jedné lodi, byť s legendárním kapitánem Bouchačem a lordem Mrdákem na palubě, se Batista obejde. Příprava Legie k boji navíc trvala tak dlouho, že se útok na Zemi jen sotva odehraje v nejbližších měsících. A přesto mě z představy, že zatímco tu nebudeme, stane se něco zásadního, svrbělo celé tělo. Možná jsem ale jen od Fifinky chytil blechy.

„A nedozvíme se to, pokud se Batisty nezeptáš,“ poradila mi Amanda. „Jestli se ho ovšem zeptat chceš...“

Tu otázku jsem si kladl taky.

Rychle jsem si zvykl na vidinu nového domova, na konec toulání vesmírem a odpočinek, na ten hlavně. Na druhou stranu ale cesta ke K 25517 znamenala násobně víc odpočinku, než jsem v posledních letech zažil. Jen Kraksna, moje posádka a nekonečný vesmír všude kolem. Legie, na rozdíl od mé Černé hordy skutečná, zatím mohla cvičit, získávat další informace – a kdoví, možná by ty, které jsme mohli přivést z rutašské planety, představovaly rozdíl mezi prohrou a vítězstvím. Možná bylo načase přestat žít představou, že beze mě a mé posádky

se nikdy nic nepohne. Koneckonců jsme byli jen jedni z milionů přeživších lidí a miliard dalších bytostí trpících pod útlakem Společenství.

„Zeptám se,“ rozhodl jsem s pocitem, že nemám co ztratit. Batista s Fochérem nás buď budou potřebovat, a v takovém případě jim musím vysvětlit, jak důležité je ochránit rutašskou technologii, nebo nás na rok propustí a až se zase vrátíme, jenom naskočíme do rozjetého vlaku.

A tak jsem se zeptal.

* * *

Batista mi naslouchal vážně, jako by zvažoval všechna pro a proti, až nakonec nad sklenkou sirasky prohlásil: „Já ti rozumím, Františku. Jak jinak, než když budeme splácet dluhy, dokážeme zbytku vesmíru, že jsme sousedi, které je dobré mít?“

Začalo to líp, než jsem čekal – útulná místnost, pohodlné křeslo a chuť sirasky na jazyku. Myslel jsem na to, že na dlouhou dobu mi bude společností jen posádka Kraksny, a užíval jsem si tu Batistovu, i divak, který jsme si k rozhovoru zapálili. Přestože mi rozuměl, nebo to aspoň tvrdil, jako bych za jeho posledním slovem slyšel zatím nevyřčené ‚ale‘...

„Ale zmizet na tak dlouho,“ pokračoval Batista, potáhl z divaku a potom pomalu zavrtěl hlavou, „zrovna když jsme se dali dohromady... Je to rozumné?“

„Není,“ nehádal jsem se, „ale je to nutné. Proti Společenství ještě dlouho nevytáhneme, přinejmenším dokud neopravíme všechny lodě – a už jen to bude chvíli trvat.“

„To ano, ale zatím se budeme připravovat, plánovat, cvičit... A asi si umíš představit, co by při tom pro všechny tady znamenala přítomnost Kapitána Bouchače a jeho posádky.“

Zakroužil jsem zbytkem sirasky po dně sklenky.

Batista jen tušil, jak se nám povedlo utéct ze Základny zmaru, a o tom, jak nám Apulunaš zachránil život, když u soudu předstíral, že nás nechá vycpat do sbírky Historické akademie, neměl ani ponětí – ale ve skutečnosti šlo o něco jiného a uvědomovala si to i bezstarostná Amanda. O rutašskou technologii. A šlo o ni Společenství. Ať už se na K 25517 stalo cokoliv, mohlo to znamenat, že všechno, co na ní je, už nikdo nechrání před enlily. A ačkoliv jsem doufal, že se tam bez znalosti uzlů nemohli dostat, jistý jsem si tím nebyl.

„Františku,“ oslovil mě Batista vážně.

Zvedl jsem k němu pohled.

Znovu si potáhl z divaku a jeho unavená tvář mi na okamžik zmizela v kouři. „Vím, že mi toho spoustu neříkáš, a asi i chápu proč. Ale jestli máš důvod, abys nás v téhle chvíli opustil, chci ho znát. Protože když to mně nevysvětlíš tak, abych to pochopil, nedokážu to já vysvětlit těm tisícům lidí venku, natož churitům.“

Promnul jsem si oči. „Jestli neodletím, generále, tajemství, po kterých Společenství prahne... by mohla padnout do jeho rukou. A já si neumím představit, jaký by to mohlo mít dopad na válku.“

„To zní jako něco, o čem bych měl vědět víc. Nejen vzhledem ke své specializaci.“

„Víc ti ale říct nemůžu. Slíbil jsem to a rád bych to dodržel. O tomhle navíc vím jen to, že jestli se na to místo švestky dostanou dřív, boj se přinejmenším prodlouží... a přinejhorším s nimi už možná ani bojovat nedokážeme.“

V místnosti se rozhostilo ticho.

Batista mě sledoval skrze kouř, uvažoval a přitom zatínal a povoloval čelisti. Potom si povzdechl a dopil svou sklenku. „Máš pravdu, kapitáne. Bude chvíli trvat, než dáme flotilu dohromady. O osvobození Země určitě nepři- jdeš, i když teď odletíš... Na jak dlouho žes říkal?“

„Na rok. Pokud všechno půjde dobře.“

„Na rok?“ Batista si znovu povzdechl a pak se zachechtal. „A očekáváš hladký průběh?“

„Poslední dobou radši žádám očekávání nemám a pak jsem příjemně překvapený. I když ani tak se to nestává často.“

„Co mám s tebou dělat... Dáš si ještě sirasku?“

„Rád.“

Batista nám oběma dolil. „Nemusíš mít obavy, Františku. Zatímco budeš chránit nejstřeženější tajemství vesmíru, my se postaráme o zbytek.“

„Toho si vážím.“

Dotkli jsme se sklenicemi a napili se.

Potom Batista dodal, jako by si právě vzpomněl: „Když se neuvidíme tak dlouho... Něco pro tebe mám. Chtěl jsem to ještě jednou projít a pak ti to dát, abys s tím naložil podle svého uvážení. Ale teď už na to čas mít nebudu, takže...“

Vstal z křesla, rukou mi naznačil, abych se nezvedal, a na okamžik místnost opustil. Vdechoval jsem omamnou vůni divaku a pohrával si se siraskou ve sklenice, dokud se nevrátil s plastovou složkou v ruce. Nebýt neobvyklého doutníku a pití nezvyklé chuti, snad bych i zapomněl, že nejsme na Zemi, ale uprostřed nepřátelského vesmíru.

Když mi složku podal, otevřel jsem ji a přelétl očima první stranu. Text na ní byl ve španělštině. „Co je to?“

„Po tom, co se stalo na Sibiři, začala španělská tajná služba shromažďovat informace o možné mimozemské aktivitě na Zemi... i v předchozích letech. A desetiletích.“

Pohnul jsem koutkem úst. „Blízká setkání čtvrtého druhu?“

„To, co jsme považovali za podvody a psychopatologie, než nám přistáli na dvorku.“ Batista pokynul ke složce sklenkou. „Část z toho, co jsme dali dohromady, byly jen syndromy falešné paměti, ale tady... je to, co zbylo.“

„Proč...“ začal jsem. Pak jsem si to uvědomil.

Juan Batista byl hlavou španělské tajné služby. Amanda byla Španělka, kterou jako dítě unesli mimozemšťani. Opravdu unesli.

Začal jsem složkou listovat, dokud jsem nenarazil na oddíl nazvaný Amanda Isabel Pérez. Bylo tam všechno, aspoň nakolik jsem mohl věřit své španělštině. Životopis obou rodičů, dvou starších bratrů, a Amandy především. Popis dne, kdy zmizela babičce za zády. Svědectví prostředního dítěte Pérezových, devítiletého Antonia, který byl svědkem únosu, ale nezasáhl, protože se bál. Nedokázal jsem si představit vinu, s jakou musel ten chlapec vyrůstat,

přestože by Amandu nezachránil, ani kdyby byl tehdy mnohem starší, a byl spíš zázrak, že si ho únosci nevšimli a nezabili ho nebo ho nepřibrali taky. A pak fotky. Amanda v puntíkových šatech a se slaměným kloboukem na hlavě. Amanda s bratry vedle sebe. Amanda ve školce. Amanda na otlučeném kole mezi pinie-mi. Amanda... Amanda... Amanda. Složka mi vyklouzla z rukou a dopadla na zem.

„To je...“

Batista kývl. „S nikým z rodiny jsem tenkrát nemluvil, ale všichni byli naživu a v pořádku. V mezích možností... Starší bratr na technické škole, mladší automechanik v Toledu. Rodiče v únos mimozemšťany nevěřili, léta čekali, jestli se někdo neozve ohledně výkupného nebo se Amanda nevrátí... Pro toho chlapce, který to tehdy viděl, to muselo být těžké.“

Pokusil jsem se polknout, ale v krku mi vyschlo. „A po invazi?“

Batista pokrčil rameny. „Bohužel, o nikom z rodiny nevím. Tady nikdo z nich není a nikdo si ani nevzpomíná, že by je znal. Možná zůstali na Zemi, možná...“

Poslední slovo zůstalo viset v tíživém tichu. Při množství lidí, jež enlilové zotročili, nebo rovnou zabili, bylo pravděpodobnější, že už Pérezovi naživu nejsou, aspoň část z nich, ale...

Vzpomněl jsem si na návrat na Zemi a zdánlivou pohodu v havířovském Labužníku. Takových míst byla určitě spousta, Potěmkinovy vesnice, které Společenství vystavělo, aby v lidech vyvolalo dojem, že se vlastně nic krom vysoké politiky, na niž normální člověk stejně nikdy neměl vliv, nezměnilo. Možná žili dál v jedné z nich, sice ve strachu z toho, že je špatné slovo nebo neopatrný pohled dostanou do potíží, ale...

Naživu.

Naživu.

Zvedl jsem složku a opatrně z ní vytáhl Amandiny záznamy. „Mohl bych si je vzít?“

„Proto jsem ti je dal. Já ji neznám tak jako ty, nevím, jestli už zapoměla nebo se s tím vyrovnala a bylo by necitlivé znovu otevírat staré rány. Nechám to rozhodnutí na tobě, protože... pokud hledá, měla by mít šanci najít.“

Kývl jsem.

Všichni jsme ztratili rodinu, nebo přinejmenším možnost se s ní znovu setkat. Amanda ale mnohem dříve než my – a možná už si ani nepamatovala na ten den na starém kole ve stínu pinií. Na rozdíl od nás ji Společenství připravilo nejenom o normální život, ale i o vzpomínky na těch pár let, kdy ho ještě měla.

Jenže...

Schoval jsem záznamy do kabátu, jedním lokem dopil sirasku a stiskl Batistovi ruku.

Možná naposledy.

Doufal jsem, že záchrana naší planety nezačne, zatímco budeme kdovíkolik světelných let daleko odtud, ať už Batista tvrdil cokoliv. Ale bylo mi jasné, že i kdyby se dala flotila dohromady dřív, než jsme předpokládali, osvobození Země nebude první na churitském seznamu priorit. Přestože jsme se ukázali být platnou součástí jejich armády, pořád jsme byli jen jedním podrobeným druhem z mnoha a naše planeta nebyla pro zbytek vesmíru ničím výjimečná.

* * *

Vzpomínku na ten večer s Batistou, divakem a siraskou jsem si přehrával v prvních dnech cesty ke K 25517, které jsme si zvykli přezdívat Díra.

„Díra na konci vesmíru.“ Tak tu planetu označila Amanda, když znovu a znovu propočítávala nejkratší možnou trasu k ní. Odhad délky cesty se neměnil a my z toho radost neměli, přestože jsme si za dobu strávenou v kosmu zvykli na to, že většina cest trvá déle než trasa Praha–Kra-ków s Flixbusem a pravděpodobnost

doražení do cíle je zhruba stejná. Jediný, komu bylo jedno, jestli močí do sněhu za nadšeného povykování lidí z Legií, nebo na náhodných místech Kraksny, byla Fifinka. I kdybychom na pomyslný konec vesmíru letěli deset let, každé ráno bych před prahem své ubikace narazil na louži, kterou mi tam nechávala, jak urputně tvrdila její panička, jako přání dobrého dne.

Zprávu od Batisty jsem Amandě nedal.

Každé ráno jsem se o to pokoušel a každý večer jsem konstatoval, že jsem těžší rozhodnutí ještě nikdy udělat nemusel. Amanda na domov nevzpomínala, buď už žádné vzpomínky neměla, nebo si je nechávala pro sebe, protože byly po letech strávených v kleci tak křehké, že by se mohly po vyřčení rozpadnout. Nic z toho, co říkala a dělala, mi ale nenapovědělo, jestli by ji pohled na dávno ztracené rodiče nezlomil. Když jsme se vraceli na Kraksnu ze Země, profesorka mi řekla, že jsme Vodičkovovo přání – najít Amandinu rodinu – už dávno splnili. Myslela tím, že jsme ta rodina my, možná ne ta původní a rozhodně ne ta nejlepší možná, ale jsme. Jenže ve složce zasunuté pod matrací mé postele byla ta skutečná. Máma, táta, dokonce i dva bratři, kteří ji možná každé ráno vyhlíželi ze zápraží. Ale nebylo lepší, když zmizeli jen

jednou, tak dávno, že si na to Amanda skoro nepamatovala? Nebolela by jejich ztráta dvojnásob, kdybych jim teď dal jména i tváře?

Umínil jsem si, že Amandě ty záznamy ukážu dřív, než se vrátíme k Batistovi. Čímž jsem získal přinejmenším rok. Bylo to asi zbabělé, ale já už nechtěl dělat zbytečné chyby.

V rutašské databázi nebyl o cíli naší cesty žádný záznam. Doufal jsem, že se tam budeme moci pohybovat mimo Kraksnu, i kdyby jen v ochranných oblecích. Vesmír k nám byl zatím v tomhle ohledu víc než laskavý a představa, že se budeme muset jednou vylodit na něčem, jako byla Základna zmaru, mi naháněla hrůzu. Neodvažoval jsem se k tomu upínat, ale doufal jsem, že by se mohla K 25517 podobat Stromotvrzi tak, jak ji zaznamenali rutašové a popisovala Amanda. Od Giuseppeho jsem se toho tehdy o Stromotvrzi moc nedozvěděl, protože první dny nemluvil, potom jen mručel a nakonec... odešel.

Při vzpomínce na naše poslední setkání na mě padl náhlý smutek. Na rozdíl od Vodičky žil, navíc na lodi, po které jsem tak dlouho toužil, se svou vlastní posádkou a manželem a kvalita našeho stravování se s jeho odchodem nezhoršila – aspoň ve dny, kdy nevařila Aga. Přesto mi Ital scházel víc, než by mě v době, kdy mi

na asteroidu močil do separátu, napadlo. Jeho pragmatismus, sarkastické poznámky, zkušenosti s armádou, a dokonce i lasagne „co dům dal“. Na jejich složení jsem se nikdy neodvážil zeptat, protože většinu z toho, co Kraksna nabízela, člověk v lasagních nikdy mít nechtěl, a nikdo z ostatních je naštěstí nedokázal napodobit, ačkoliv Gerasim se o to několikrát pokusil. Giuseppeho jsme neztratili, byl někde tam venku, připravený pomoci nám, pokud to budeme potřebovat, ale přesto mi chyběl. Některé dny se mi hlavou honily vzpomínky na všechny, jež jsem považoval za členy své posádky, ať už měsíce, nebo jen chvíli – dokonce i Simonu Stromskou, která mi zemřela v náručí, a brunkára Rakka, díky němuž mohl Vodička osvobodit mirsy a kterého jsem já sám nikdy nepoznal –, a bál jsem se, kolik jich zůstane, než válka s enlily skončí, a jestli se toho dočká aspoň jeden z nás. A pokud jen jeden, jaká je pravděpodobnost, že to bude Fifinka.

* * *

První měsíc cesty utekl nečekaně rychle. Po všech ztrátách a zraněních jsem asi odpočinek opravdu potřeboval a nebyl jsem sám. Na okamžik jako by nebyla válka a my moh-

li jen žít – volný čas jsem rozložil mezi pondělní kurzy astronavigace s Amandou, obnovené studium mimozemských písem s Dankou a hodiny boje zblízka s Agou. Opravdu jsme je trávili bojem, přestože Gerasim kolem slova boj pokaždé, když jsem ho zmínil, naznačil uvozovky. Užíval jsem si spánku nerušeného nočními můrami, každodenní rutinu i pravidelnou podvečerní zábavu v podobě hraní skladištního basketu, vyhánění Amandina ohavného zvířete a někdy i Amandy samotné ze všech možných zákoutí Krakсны či Rusova prdění na podpaží. Když s ním začínal, prděl jen ruskou hymnu, ale netrvalo dlouho a pro potěchu profesorky se propracoval až k vážné hudbě, ačkoliv většinou stejně zněla jako Kalinka. Užíval jsem si dokonce i ponorkovou nemoc, která se konečně dostavila, takže jsem se v jednom týdnu pohádal s Agou, Gerasimem i Fifinkou. Gerasim mi odpustil jako první, protože se, podle svých slov, bál, že se s ním budu usmiřovat stejně jako se svou manželkou.

Jen někdy jsem si večer lehal do postele a záznaky Amandiny minulosti jako by mě pálily do zad i přes matraci, ale pokaždé jsem si připomněl, že mám spoustu času. Byli jsme v bezpečí Krakсны a s nepříjemnými rozhovory nebylo kam spěchat.